

Arrest

nr. 349 558 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 december 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker louter omwille van de medische problemen van zijn zoon R. internationale bescherming heeft aangevraagd (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud X. S., 5 december 2025, p. 3-4, 7-8; administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud F. S. p. 4, 7; administratief dossier, deel 7, CGVS vragenlijst X.S., punt 3.4-3.6; administratief dossier, deel 7, CGVS vragenlijst F. S., punt 3.4-3.6).

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal vooreerst dat de medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Vervolgens stelt hij met verwijzingen naar de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote terecht vast dat hun zoon toegang blijkt (gehad) te hebben tot medische zorgen in Kosovo:

“Hij werd in 2015 reeds gediagnosticeerd in Kosovo en u legt verschillende Kosovaarse medische attesten neer. Hij werd in Kosovo opgevolgd door dokter C. B., een orthopedist (zie map ‘Documenten’). Bij breuken bracht u hem telkens naar het ziekenhuis, waarbij er foto’s werden genomen, hij in het gips werd gezet, een voorschrift voor pijnmedicatie werd meegegeven en hij nadien op controle moest om te zien of het gips gewerkt had of niet (CGVS X., p. 4-5; CGVS F., p. 4-5). Deze bezoeken in het staatsziekenhuis waren gratis.

- Dat jullie in Kosovo het advies kregen naar het buitenland te gaan voor een betere behandeling, dat de medicatie niet altijd te vinden was in Kosovo, dat er geen gespecialiseerde scholen zijn in Kosovo, dat de dokters in België meer kennis hebben, dat het gedrag van de dokters in Kosovo slechter is, dat ze in Kosovo niet zagen dat R. een kromme rug had en dat R. in België een betere behandeling zal krijgen (CGVS X., p. 3, 4, 6; CGVS F., p. 3, 5, 6, 7), kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het loutere feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en Kosovaarse gezondheidszorg en de onderwijsinstellingen houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat R. wel degelijk naar school kon gaan. Dat het voor hem moeilijk was om een hele dag te zitten en dat hij daarom maar een beperkte tijd per dag naar school kon gaan, is geen nalaten van de school en doet geen afbreuk aan het feit dat hij toegang had tot onderwijs (CGVS X., p. 4; CGVS F., p. 7).*
- Dat u verklaart dat de medicatie te duur was en jullie het niet altijd konden betalen en dat jullie geen geld hadden voor privéziekenhuizen (CGVS X., p. 4-5; CGVS F., p. 5-6), zijn motieven van louter socioeconomische aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.*
- Dat u aangeeft dat dokters in een staatsziekenhuis slecht werk leveren zodat mensen naar een privékliniek zouden gaan, blijkt niet uit uw verklaringen en documenten (zie map ‘Documenten’). R. blijkt namelijk telkens hulp gekregen te hebben in Kosovo en u spreekt slechts over één incident waarbij het gips niet goed aangebracht wordt, hetgeen u nooit aangeklaagd heeft (CGVS X., p. 5).”*

Verzoeker meent echter dat de situatie van zijn zoon R. een ernstige medische kwetsbaarheid vormt. Hij zet uiteen dat de diagnose osteogenesis imperfecta een levenslang risico op botbreuken met zich meebrengt en scoliose gespecialiseerde opvolging vereist. Hij verwijst in zijn betoog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker hekelt de medische zorg, expertise, behandelingen en infrastructuur in Kosovo die hij als onvoldoende bestempelt. Hij meent dat het onderscheid tussen toegang tot basiszorg en toegang tot adequate, gespecialiseerde en continue medische zorg, zoals vereist bij osteogenesis imperfecta en scoliose, wordt miskend.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift echter niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij geeft dan wel aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de medische situatie van zijn zoon zoals geformuleerd in de bestreden beslissing, doch hij maakt niet aannemelijk dat deze problemen vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst valt niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Kosovo de zoon van verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). In de mate dat aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Kosovo, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De commissaris-generaal stipt tevens terecht aan dat financiële moeilijkheden om de zorg en/of medicatie te betalen elementen betreffen van socio-economische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker hierdoor een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker doet met zijn betoog niet anders denken. Hij dient zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekers zoon aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of verzoekers zoon een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Verder wijst de Raad erop dat er bovendien geen schending van artikel 3 van het EVRM is wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Al zou de gezondheidszorg in Kosovo niet optimaal zijn, daargelaten of dit in casu is aangetoond, dan houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkrege.

Waar verzoeker het ontbreken van schoolvoorzieningen voor R. aanhaalt, gaat hij tot slot voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat R. wel degelijk naar school kon gaan. De commissaris-generaal wordt ook bijgetreden waar hij hieraan toevoegt: "Dat het voor hem moeilijk was om een hele dag te zitten en dat hij daarom maar een beperkte tijd per dag naar school kon gaan, is geen nalaten van de school en doet geen afbreuk aan het feit dat hij toegang had tot onderwijs (CGVS X., p. 4; CGVS F., p. 7)." en waar hij aanstipt dat het loutere feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en Kosovaarse onderwijsinstellingen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregelen in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verzoekende partij maakt op 23 april 2026 een aanvullende nota overeenkomstig oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet over waarin hij betoogt: *“Verzoeker wenst de medische situatie van zijn zoon R. aan te tonen en legt in het kader hiervan medische documenten uit Kosovo neer.”* en waarbij hij *“1. Medische documenten”* als bijlage voegt.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 24 april 2026 om 10u15 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker is het niet eens met de hierin uiteengezette stelling dat het gegeven dat de medische zorgen die zijn zoon behoeft in Kosovo niet hetzelfde niveau bereiken als in België niet leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Bij zijn aanvullende nota heeft hij medische stukken bijgebracht waaruit blijkt dat de vereiste gespecialiseerde medische zorg niet beschikbaar is in zijn land van herkomst. Aldus dreigen bij terugkeer een onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 van het EVRM. Gevraagd of een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werd ingediend, stelt de advocaat die hem bijstaat: “Ik denk van niet.” Zelf geeft verzoeker evenwel aan dat zijn zoon een verblijfsvergunning voor twee jaar heeft gekregen en dat hij deze bij zich heeft. Verzoeker geeft de voorzitter inzage van de elektronische verblijfskaart van zijn zoon: deze blijkt te zijn uitgereikt op 5 maart 2026 en is geldig tot 5 maart 2028.”

6. Voormeld betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 17 februari 2026.

6.1. Ter terechtzitting geeft verzoeker in wezen slechts aan het niet eens te zijn met de vaststelling dat het gegeven dat de medische zorgen die zijn zoon behoeft in Kosovo niet hetzelfde niveau bereiken als in België, niet leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Voorts verwijst hij in dit kader naar de medische stukken bijgebracht bij zijn aanvullende nota waaruit naar zijn mening blijkt dat de vereiste gespecialiseerde medische zorg niet beschikbaar is in zijn land van herkomst en aldus bij terugkeer een onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 van het EVRM dreigen.

Uit de raadpleging van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker deze medische stukken reeds overmaakte aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, deel 5 Documenten). Deze werden reeds beoordeeld in de bestreden beslissing. Ook in voormelde beschikking wordt in punt 2 omstandig gemotiveerd omtrent de medische situatie van verzoekers zoon.

Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen, reeds voorgelegde stukken nogmaals bij te brengen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans

niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking. Hij slaagt er hiermee niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

6.2. Zoals eveneens aangestipt in voormelde beschikking, dient verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen de geëigende procedure te volgen en is de Raad in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekers zoon aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of verzoekers zoon een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Gevraagd of een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, stelt de advocaat die verzoeker ter terechtzitting bijstaat: *“Ik denk van niet.”* Zelf geeft verzoeker evenwel aan dat zijn zoon een verblijfsvergunning voor twee jaar heeft gekregen en hij legt de elektronische verblijfskaart van zijn zoon voor aan de voorzitter: deze blijkt te zijn uitgereikt op 5 maart 2026 en is geldig tot 5 maart 2028. Verzoekers zoon verkreeg dus een tijdelijk verblijfsrecht.

Volledigheidshalve wordt hierbij opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming, zoals in deze procedure voorligt, als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verwijzing naar het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekers zoon toont de nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde niet aan.

7. Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Deze blijven daarom volledig gehandhaafd.

8. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO